

ЩЕ ПРО ТАКТИКУ ЄДИНОГО ФРОНТУ.

(З промови Зиновева, виволошеної на Всеросійській Конференції Російської Комуністичної Партії.)

(Докінчене.)
Ну, а тепер у нас в Росії? — запитують деякі. Чи це значить, що треба буде легалізувати меншевіків? Без сумніву, провідники П. Ітернаціоналу і Амстердаму скажуть нам: перш всего потрудитися освободити меншевіків, які сидять у вас в тюрмі. Але, чи мало чого вони не скажуть! Ми дорожимо союзом з кожним чесним робітником-меншевиком. Але ми кажемо, що у нас в даний час положене радикально відрізати від положення в інших краях. Там є можливе об'єднання з меншевицькою партією проти буржуазії в ті рідкі хвилини просвітлення, коли меншевики згодні на піти проти буржуазії. Але у нас, на якій групі можна поставити це питання? На групі організації страйків проти СРСР, на групі підтримки Кропшаду, яку пробували зробити меншевики весною минулого року? Ось чому у нас положене радикально відрізати від нас. Ми завойовували владу, нам було не можна бути і меншевицьких і інших пролетарських партій. Ліпше елементів робітничої класи. При допомозі нової економічної політики, нам вдалося тепер вже повністю відбудувати єдиний фронт робітничої класи на групі підтримки соціалістичної влади по одній лінії. У нас якб там не було об'єднання з меншевиками було б просто безпредметним, неможливим. Про це не може бути і мови. Ось чому, скільки не ставили б нам левих (явдовитих) питань, то ми так і будемо зовсім отверто пояснювати на кожній міжнародній збірці робітників, говорячи те саме, що ми говоримо тут. Ми скажемо: так, в тих країнах, де при власті стоїть буржуазія і арбітра буржуазія, якою руководять меншевики і меншевицькі, так час від часу, при збільшенні натиску великої буржуазії, меншевицькі часами будуть схилитися, повернуть до робітничої класи і підтримати її в боротьбі. Тут ми не відмовимося від угоди. А в тих країнах, де влада перейшла до робітничої класи, де меншевики є явкою контрреволюційною силою, де вони пробувають зорганізувати боротьбу проти диктатури пролетаріату, там є необхідна рішуча боротьба проти них. Робітників в Німеччині і інших країнах се зрозуміють. Я знаю се з одного-мого досвіду в Гале. Там такі печукі питання ставилися, і там панам провідникам незалежним здавалось, що вони поставили меншевікам питаннями в зовсім безвихідне положене, если заставляють мене говорити про терор проти провідників так званих соціалістичних партій. Ми прийняли виступ. І в сім робітників лівого крила, будучи комуністи, зрозуміли нас ліпше, чим в чім небудь іншим. І, висловлюючись трохи вульгарно, можна сказати — у них навіть слізна потекла, коли ми говорили їм, що вони своїх Шайдеманів і пів-Шайдеманів посадять в свій час в тюрму. Се не трудно зрозуміти свідомим робітникам першої лінії передової країни. Далеке нас питають: а чому зробити в Латвії, в Естонії — створити єдиний фронт з меншевиками, які на "дів стоять при власті і, подобно як і Носке, саджають нас в тюрми? Шоби не було непорозумінь, нам треба домовитися: з якою братана з великими і малими Носке ми не хочемо. Що-ж вийде? А вийде те, що вийшло в Росії в 1913 році: що ми нові верстви робітників, а почасті і старих робітників, котрі йшли за міжнародним меншевицтвом, позикаємо на нашу сторону. Ось до чого зводиться ця революційна стратегія, котру ми пропонуємо. Річ не в тім, що ми надіємося, що з сего вийде якийсь шлях з Носке. Даремно нам говорити, що вчора ми хотіли подивитися Шайдеману, а сьогодні протягаємо до него руку. Не в Шайдемані річ. Ми звертаємося до маси, а не до Шайдемана. Ми надіємося на сего Шайдеману показати наглядно тим робітникам, котрі ще вірять в єдиний фронт з Шайдеманом. Ми йдемо в масу. Вони будуть з нами. Ми не хочемо об'єднуватися з Кавцкиним, ми хочемо єдиного фронту з тими безпартійними робітниками, котрі за комунізм не хочуть боротися, а за зтримання своєї заробітної плати хочуть. Ми є за ряд уступок тим робітникам, ми не боїмося сего сказати і кажемо се у всіх країнах. Не тому, що наше положене небезпечне, а тому, що в поглибленню робітничого руху, в тім новім процесі, який має велику вагу, ми повинні брати участь. Стижний підйом починається, а він починається в нових обставинах. Елемент стихійності ще слабкий, але елемент організованості побільшився в сто разів. Ось чому новий підйом, який тепер спостерігається, буде проходити по новому. Вперше він буде проходити при обставинах, коли ми маємо більше чи менше дисципліновані, спаяні комуністичні партії. Се буде новий підйом під

проводом комуністичної організованості. Іншими словами, до тулово приросте голова. Ось чим новий підйом буде відрізнятися від того, котрий був до сего часу. Тільки в тім і заключається новизна цього процесу, котрий ми називаємо в робітничій класі. Ми йдемо на те, шоби на грунті елементарної економічної боротьби викрити тих провідників, котрі ще одягають тогу приятелів робітничої класи, котрі центри тіжкі тому назад ухваленні резолюції про загальний страйк на случай війни. Ми звертаємося до провідників П. Ітернаціоналу і Амстердамського Ітернаціоналу і кажемо: не треба нам резолюцій про загальний страйк на случай війни, схвайте їх в кишеню, тому що ми не віримо ні одному вашому слову. Ми бачили цілі вози ваших резолюцій. Нам треба шось іншого. Ми пропонуємо вам: піддержіть рух проти дорожечки, котра починається в Німеччині і Італії. Ми пропонуємо вам: піддержіть робітників в питанні про податки і т. д. Іншими словами, ми пропонуємо їм піддержати елементарні домагання робітників, котрі повинні оборонити чесний сторонник робітничої класи. Таке саме в Америці і цім ряду інших країн. Ми вам пропонуємо дати фактичну піддержку реальному робітничому руху, піддержку на ділі. Але діло в тім, угодовці так звинуватили себе з буржуазією, що не можуть підтримати робітників навіть в ті елементарній боротьбі. Чому ми повинні говорити з Другим і Амстердамським Ітернаціоналами? Тому, що буржуазія оказалась слабійша, чим ми думали, і значить меншевицькі також стали сильнійші. Але вони стали сильнійші тому, що буржуазія стала сильнійша, бо вони її служать. Другий Ітернаціонал не погубив остаточно, тому, що нам в 1919—20 рр. не вдалося покінчити з буржуазним ладом. Буржуазія жме, при ній живуть Другий і Амстердамський Ітернаціонали. Але вони тільки сильні відітником буржуазного світла. Вони вже на входять в такій рабській заворженості буржуазії, що не можуть без неї пальцем поворухнутися. Вони не можуть піддержати навіть широкій економічний страйк в Німеччині, в листанно про податки вони примушешні йти разом з реакціонерами. Вони одного кроку не можуть ступити проти буржуазії. Ось чому, коли ми пропонуємо їм угоду на основі будучого загального страйку через десять літ, а на основі економічної боротьби, котра починається за тепер, се їх неприпустимі ніж і сям ми їх викриємо більше, чим всім іншим.

“ПОЛІТИЧНІ ВЯЗНІ”

Капіталісти мають знамениту методу затуманювання робітників і держака їх в умовній неволі. Метода се полягає в тім, що виставляється клічка, яку не мають ніякого змісту і тому можна розуміти і уживати її як хто хоче. Найбільшою брехнею наших днів, найкітчанішим затуманюванням робітничої класи є так звана “демократія”. Вона спирається на “свободу”. Але се поняття свободи є пустою фразою, коли знаєть се, для якої класи існує та свобода. Не ліпше також усі інші ідеологічні “основні поняття” продажні мішанської преси, як: “цивілізація”, “загал” і т. д. Що до змісту то цивілізація се є цивілізацією для пануючої буржуазії; “загал” означає в дійсності загал всіх лихварів і банкірів, купців і спекулянтів, попів і їх коханок, офіцерів і міністрів. Але ці слова звучать “гарво”. І се використовує буржуазія зляпані до скученні сили імперіалістичних банкірів називаєть се “ліго народів” і опанується се в той спосіб рабів. Свободу визискує, то є капіталістичну свободу називаєть се загальною свободою, і так в безкопечність ошукується се визискуванню. В капіталістичнім суспільстві існує — на жал — фетишизм слів. Слова опанувають людські. Слова не бачать понять, які криють ся за ними словами. І се якраз причина, чому так багато людей не в силі зрозуміти добре навіть найпростіших і найвирзіднійших річий. В брудній нагітці на комуністичній і Союзській Росії питання “політичних в'язнів” відіграє найважнійшу роль. Нас питають піднесенім голосом: “В чім лежить та ваша свобода? Так по ваших тюрмах сотки в'язнів! Ви душоуби, вішате! Ви облудники, від інших правительств жадаєте амністії для політичних в'язнів, а самі робите так само, як тамті правительства”. Лише спокійно, чесні панове! Се не правда, що ми взагалі жадаємо увільнення політичних в'язнів. Ось вам малий приклад: В Німеччині не жадаємо амністії для тих, що замордували Ерберга. А противно: наші німецькі товариші боротьби жадають увязнення та

ДІЯМО ВСІ НА ПЕРШІЙ ВЕЛИКІЙ ПІКНІК!

Коли? В НЕДІЛЮ, ДНЯ 28. МАЯ С. Р. Кули? ДО ЛІСТЕР ПАРКУ! Хто уряджає сей пікнік? Українські робітничі організації, що гуртують ся при Українським Робітничім Домі в Вінніпегу. Хто поїде на пікнік? Поїдуть робітники і робітничі, шоби віддихнути свіжим, веселим воздухом. Поїдуть робітники і робітничі, шоби відпочити по довгій тиженей праці. Поїдуть робітники і робітничі, шоби разом з іншими товаришами і товаришками побавитися весело через цілий день. Чому повинні всі їхати на сей пікнік? Тому, що се є перший пікнік в Вінніпегу сего літа. Тому, що на пікніку буде пригравати добріа музика. Тому, що на пікніку будуть танцювати на новій, умісно для сего зробленій підлозі. Тому, що на пікніку будуть смачні перекуски і зимні напитки. Тому, що на пікніку буде РОЗГРАВКА ВАРТІСНИХ РІЧІЙ. ОТЖЕ НЕ ЗАБУДЬТЕ ПРИХАТИ ДО ЛІСТЕР ПАРКУ В СЛДУЮЧУ НЕДІЛЮ, 28. МАЯ! Дорога вже всім відома, — ніхто не забудить. Ідець ся стрітками, — ніхто не йде пішки. Можна їхати автомобілями, моторними байсиками або як кому вигіднійше. ТО-Ж ДІЯМО ВСІ І КЛИЧМО СВОИХ ЗНАКОМИХ НА СЕЙ ПЕРШІЙ ВЕЛИКАВИЙ ПІКНІК! Хто поїде, той певно не пожалує!

ЕКОНОМІЧНО-ПОЛІТИЧНІ ПРОБЛЕМИ ПРОЛЕТАРСЬКОЇ ДИКТАТУРИ.

Переклад П. Христоса. (Продовжене.)

Ся система відповідає всім зазначеним висше чотиром вимогам — коли є відповідною персона продукційного комісаріату. Фабрично-заводська рада організує ся і викориюється в робітничій сади; комісар продукції заступає інтереси цілого (трудового) суспільства. Апарат не є бюрократичний, бо повсякчас і члени фабрично-заводської ради і комісар продукції можуть бути відкликани і замінени іншими особами. Хибн сєї організації є слідуєчі: Члени фабрично-заводської ради стремлять до того, шоби увільнитися від всякої продукційної праці. Під прапором контролю засідають вони по біорах, канцеляріях. Таким чином збільшується ся число непродуктивно занятих служачих. Щоб до цього не доходити, на приємних посадах, вони намагають ся здобути прихильність робітничої маси, йдучи для сєї мети на різкі уступки в галузі дисципліни, продукційної праці, заробітної плати — на шкоду загальним суспільним интересам. Щоб запобігти сьому, в Росії частина членів фабрично-заводської ради делегувалась зовні. В Угорщині ми пробували дати можливість професійним спілкам впливати на вибори фабрично-заводської ради. Наслідки сєї спроби не могли вже бути перевернені на фактах. З великим трудом звязано вибір відповідних комісарів підприємств. Тут повстає суперечність, яку трудно розв'язати. Щоб забезпечити нормальний хід продукції, бажано

мати комерційно і технічно освічених фахівців (спеціалістів). Але іменно ці люди з політичного боку найменше надійні підчас робітничого режиму. Коли призначати на комісари рядового робітника, то, звичайно, він мусть бути вибраний з числа товаришів, які видвинутися наперед в робітничому руху. А тут не має жадної запоруки в тому, що ті особи, які були добрими агітаторами і організаторами проти капіталізму, припадуть ся крапце інших для керування підприємствами. Конфлікт між фаховим знанням і політичною надійністю не дає ся розв'язати до кінця. До деяких підприємств комісарами було настановлено інженерів, які ще раніш прилучились до робітничого руху, до інших — видатнійших робітників, при чому, звичайно, старий технічний і комерційно-бюрократичний апарат залишав ся тимчасом не порушеним. Брак відповідних людей довод до того, що робітники підприємств самі визначали кандидатів на комісарів. Але така практика підірвала авторитет комісарів. Локальні інтереси виступали остро наперед. До речі вкажемо тут, як на показник малої класової свідомості угорського пролетаріату, на те, що робітники багатьох підприємств домагались призначення комісарами продукції бувших власників або головних директорів. Частото коштувало великого труду умовити робітників відмовитися від сего. У виключних випадках, коли того вимагали цілком спеціальні технічні умовини, дійсно залишались бувші управліючі підприємств в їхніх старих місцях в ролі комісарів. В багатьох випадках доводилось встановлювати подвійне заступництво: один з буржуазним фаховцем ставив ся для політичної контролю робітників, або навпаки, до ко-

місара робітника додавав ся технік-фаховець і грунту для контрреволюційного спору. Се є політична точка погляду, яка виключає плановий режим, повільну соціалізацію з відітником доводом, при чому ми не дозволяємо тим, що се є “несправедливість”, коли люди, маеток котрих виласнюєть ся, гублять все, а дрібні власники залишають ся зовсім незащепленими. Алеж виласнене є акт класової боротьби, а в боротьбі і пануючі класи ніколи не визнавали жадної справедливості. Отже при одерженні розмірів виласнення повинна бути рішачою лише доцільність. Треба йти з виласненем так далеко, шоби аломати економічну силу пануючої класи. І робити се треба можливо найшвидше. Те і друге залежить від кількості людського матеріалу, який може бути житий для сєї цілі. В Росії було виласнено лише такі підприємства, які мали більше 50 робітників або капітал вище 500.000 — чи 1 мільон рублів. При чому виласнене відбувалось дуже повільним темпом. В багатьох випадках виласнене було переведено протягом цілого року після революції. Се декрет від 2. липня 1918 р. залишає виласнені підприємства в безплатному орендиному користуванню бувших власників. Управлієчі і бувші власники фінансували їх тимчасом по стародавньому... В Угорщині — навпаки, було виласнено всі підприємства, які мали більше 20 робітників, і то за одним заходом, ше в місяці марті. В практиці дуже часто спускались навіть нижше зазначеної норми, бо класово відомі робітники невеликих підприємств від 10 до 19 чоловік — не хотіли вже більше служити власникам і переводили виласнене підприємств. Сим актом буржуазія повинна бути раптово позбавлена матеріальної бази, а тим самим

місара робітника додавав ся технік-фаховець і грунту для контрреволюційного спору. Се є політична точка погляду, яка виключає плановий режим, повільну соціалізацію з відітником доводом, при чому ми не дозволяємо тим, що се є “несправедливість”, коли люди, маеток котрих виласнюєть ся, гублять все, а дрібні власники залишають ся зовсім незащепленими. Алеж виласнене є акт класової боротьби, а в боротьбі і пануючі класи ніколи не визнавали жадної справедливості. Отже при одерженні розмірів виласнення повинна бути рішачою лише доцільність. Треба йти з виласненем так далеко, шоби аломати економічну силу пануючої класи. І робити се треба можливо найшвидше. Те і друге залежить від кількості людського матеріалу, який може бути житий для сєї цілі. В Росії було виласнено лише такі підприємства, які мали більше 50 робітників або капітал вище 500.000 — чи 1 мільон рублів. При чому виласнене відбувалось дуже повільним темпом. В багатьох випадках виласнене було переведено протягом цілого року після революції. Се декрет від 2. липня 1918 р. залишає виласнені підприємства в безплатному орендиному користуванню бувших власників. Управлієчі і бувші власники фінансували їх тимчасом по стародавньому... В Угорщині — навпаки, було виласнено всі підприємства, які мали більше 20 робітників, і то за одним заходом, ше в місяці марті. В практиці дуже часто спускались навіть нижше зазначеної норми, бо класово відомі робітники невеликих підприємств від 10 до 19 чоловік — не хотіли вже більше служити власникам і переводили виласнене підприємств. Сим актом буржуазія повинна бути раптово позбавлена матеріальної бази, а тим самим

ідець ся стрітками, — ніхто не йде пішки. Можна їхати автомобілями, моторними байсиками або як кому вигіднійше.

ТО-Ж ДІЯМО ВСІ І КЛИЧМО СВОИХ ЗНАКОМИХ НА СЕЙ ПЕРШІЙ ВЕЛИКАВИЙ ПІКНІК!

ЦІННА КНИЖКА.
Кождий український робітник в Канаді повинен мати в своїй бібліотеці і користати з цінною наукового твору Юлія Ліп-перта п. н.
ІСТОРІЯ КУЛЬТУРИ.
Книжка обнимає 400 сторін друку більшого формату, зі 112 ілюстраціями, напечатана на книжковім папері. На українську мову переклад П. Дятлів.
Ціна сєї книжки \$2.50.
Замовляти посилайте на слідуєчу адресу:
J. Boychuk
80 Markham St.,
Toronto, Ont.,
або на адресу:
Ukrainian Labor News
Cor. Pritchard & McGregor
WINNIPEG, MAN.

*) Після повалення угорського національного правительства багато комісарів продукції з “фаховим” чванлими тим, що вони плановим саботажем гальмували та іншіх продукцію.

*) Динис, наприклад, Ото Бауер: “Шлях до соціалізму”, 1919 р.
**) К. Кавцкий: “Соціалістична революція”.

*) Н. Berliner: “Der bolschewistische Staat”, 1919.
**) Dr. Max Hirschberg: “Bolschewismus”, Leipzig, 1919. В книжці подано порівнюєч об'єктивну характеристику пролетарської радянської диктатури.